

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **r. pplk. PhDr. M. G.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Jaselská 23, Brno, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, Policejní prezidium Policie ČR**, se sídlem Strojnická 27, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, č. j. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2018, č. j. 10 Ad 18/2012 – 110, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2018, č. j. 10 Ad 18/2012 - 110, **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2012, č. j. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131, zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality ve věcech služebního poměru č. X ze dne 30. 3. 2014, kterým byl žalobce dnem 1. 4. 2012 podle ustanovení § 20 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ustanoven na služební místo rada odboru mezinárodní spolupráce a metodiky Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování s místem služebního působení P., přičemž bylo rovněž rozhodnuto o výši platu žalobce.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, které Městský soud v Praze vyhověl a rozsudkem ze dne 14. 3. 2018, č. j. 10 Ad 18/2012 - 110, napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil.

[3] Proti v záhlaví specifikovanému rozsudku brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou spojil s žádostí o přiznání odkladného účinku ve smyslu § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)

II. Obsah návrhu na přiznání odkladného účinku

[4] Svoji žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že pokud by měl respektovat napadený rozsudek, bude muset vydat nové rozhodnutí o ustanovení žalobce na služební místo, přičemž takové rozhodnutí bude mít retroaktivní účinky, nadto bude nerealizovatelné a zcela nesmyslné. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže podle stěžovatele vzniknout žalobci žádná újma, neboť ten je v současné době ustanoven na řádném služebním místě. Stěžovatel se rovněž obával toho, že zde budou v mezidobí existovat dvě odlišná rozhodnutí o ustanovení, pokud Nejvyšší správní soud následně kasační stížnosti vyhová a rozsudek Městského soudu v Praze zruší.

III. Vyjádření žalovaného k návrhu stěžovatele

[5] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Podle ustanovení § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49 (veškerá zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“ Nyní ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. sice obsahuje namísto pojmu „nenahraditelná újma“ pojem „nepoměrně větší újma“, to však nic nemění na aplikovatelnosti názoru vysloveného rozšířeným senátem. Rozšířený senát v citovaném usnesení dále uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případ vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod.

[8] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až případný meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, musel by zákonodárce zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o „nepoměrně větší újmě“.

[9] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58,

pokračování

splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost nemá odkladný účinek, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho fungování, činnosti apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 - 56).

[11] Vznik takto chápané újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu. Zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně ohrozit, žalovaný správní orgán žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozhodnutí však není kritériem pro přiznání odkladného účinku. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[12] Shora uvedené neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému správnímu orgánu přiznán za žádných okolností. Půjde však o případy výjimečné, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný správní orgán musí stejně jako žalobce újmu (resp. ohrožení důležitého veřejného zájmu) tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem újma a její intenzita spočívá. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu žalovaný obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen.

[13] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj znamenalo obtíže v podobě vydání rozhodnutí s retroaktivními účinky o ustanovení žalobce na služební místo, rovněž se obával toho, že mohou existovat dvě protichůdná rozhodnutí, pokud Nejvyšší správní soud kasační stížností vyhová.

[14] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelem uváděné argumenty neodůvodňují závěr o přiznání odkladného účinku. Stěžovatel totiž fakticky poukazuje na to, že bude muset znovu vydat rozhodnutí, které bude mít podle jeho názoru retroaktivní účinky. Tímto však popisuje pouze běžný důsledek postupu, kdy správní soud zruší přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu – v takovém případě je totiž z povahy věci nutné, aby správní orgány rozhodnutí znovu vydaly. Skutečnost, že správní orgán bude muset v dalším řízení zohlednit v mezidobí nastalou situaci (včetně závazného právního názoru správního soudu v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s. ř. s.), a případně zvážit důsledky svého předchozího rozhodnutí, jsou průvodním projevem koncepce správního soudnictví, kdy soudní řízení nepředstavuje „pokračování“ správního řízení a kdy správní soudy zásadně nemohou svým rozhodnutím nahradit rozhodnutí správního orgánu,

ale mohou je rušit. Rovněž fakt, že v projednávané věci možná bude muset správní orgán doplatit žalobci za splnění příslušných podmínek ušlý plat, neodůvodňuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti – srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 – 33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 – 49.

[15] Poukazuje-li stěžovatel na hrozbu vzniku dvou správních rozhodnutí, pokud Nejvyšší správní soud vlastní kasační stížnosti vyhoví, musí Nejvyšší správní soud trvat na závěrech usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, k němuž je publikována právní věta „*Hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 a § 107 s. ř. s.).*“

[16] Nejvyšší správní soud má proto za to, že stěžovateli se nepodařilo osvědčit, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen, tudíž se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími podmínkami pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[17] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky obsažené v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. splněny.

[18] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu